

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým v právní věci žalobce **A.R.**, bytem xx, zastoupeného advokátem JUDr. Ivanem Vávrou z Advokátní kanceláře, se sídlem Dlouhá č.16, Litoměřice, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, Liberec 2, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. OD 6/11-2/67.1/10325/Rg ze dne 19. ledna 2011,**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 6/11-2/67.1/10325/Rg ze dne 19. ledna 2011 se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovanému Krajskému úřadu Libereckého kraje se u k l á d á p o v i n n o s t zaplatit žalobci A.R. náklady řízení v celkové výši 7.760 ,-Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Ivana Vávry.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým výše citovaným rozhodnutím ze dne 19.1.2011 zamítl odvolání A.R. proti rozhodnutí Městského úřadu Jablonec n/N sp.zn: 1434/2010/SPR/OPŘ/420-Dpř/Po, čj. 112093/2010 ze dne 6.12.2010 a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím byl A.R. uznán vinným skutky, v rozhodnutích popsány a kvalifikovanými jako přestupky proti plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1, písm. b) a § 22 odst. 1, písm. d) z.č. 200/1990 Sb. Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 25.000,-Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12-ti měsíců počínaje dnem 20.3.2010. Současně byla A. Radušovskému uložena povinnost zaplatit částku 1.000,-Kč jako paušální náhradu nákladů přestupkového řízení. Žalovaný krajský úřad v reakci na uplatněné odvolací důvody uvádí své skutkové a právní závěry, které pokládá ve věci za relevantní.

Žalobce A.R. ve své včas podané žalobě navrhuje, aby napadené rozhodnutí krajského úřadu a jemu bezprostředně předcházející rozhodnutí městského úřadu byla zrušena a současně mu byly nahrazeny náklady řízení. Své žalobní námitky soustřeďuje do následujících okruhů. Rozhodnutí ve věci učiněné v prvním stupni je nepřezkoumatelné, na

což upozornil i v odvolání. Ust. § 22 odst. 1, písm. b, d) z.č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „PřZ“) obsahuje popis celé skutkové podstaty, a proto je nesprávné, aby správní orgán argumentoval i ust. § 5 odst. 1, písm. f, odst. 2, písm. b) z.č. 361/2000 Sb. Pokud poručil toto ustanovení, pak by musel být uznán vinným přestupkem podle § 22 odst. 1, písm. l) PřZ. Není navíc zřejmé, co znamená v rozhodnutí pojem „neřídil se“. Pokuta, ukládaná podle naposled citovaného ustanovení by nemohla být tak vysoká, překračovala by zákonnou hranici. To nelze zhojit ani odůvodněním. Časové údaje jsou nesprávné a nemůže věřit ani tomu, že policie ČR přistoupila k machinacím v časových určeních skutku. Tyto odvolací výtky žalovaný ale neakceptoval. Skutkové okolnosti nebyly řádně zjištěny a rozhodnutí je z tohoto pohledu předčasné. Předně přesné určení času je pro posouzení věci klíčové. A sami policisté přiznali vadné uvedení času. V souvislosti i s citací rozhodnutí NSS poukazuje na to, že pokud nehovořili pravdu o čase skutku, pak jsou nevěrohodné jejich jakákoli další prohlášení a svědectví. Je totiž možné, že již auto zmizelo z dohledu a dostihli jej až za situace, kdy na místě řidič již nebyl. Parkoviště u hokejové haly je mnohem výše, než ul. Pražská, a proto je nemožné, aby hlídka městské policie viděla na parkoviště. Vyšetřovací pokus, ač se jej domáhal, proveden nebyl. Poukazuje dále na to, že výhledu bránily vedle převýšení i billboardy. Proto nemohla hlídka vidět p. K., jak zamyká auto. Sám odkaz na osobní znalost místa úřední osoby je odkaz nezákonný. I toto pochybení žalovaný aproboval. Odkaz na světla služebního auta není případný, právě proto, kvůli viditelnosti, se žalobce dožadoval vyšetřovacího pokusu. Nebylo mu vyhověno ani v tom, aby bylo vyšetřovacím pokusem zjištěno, za jak dlouho auto mohlo ujet cestu od kruhového objezdu na parkoviště, zda to bylo možno absolvovat v čase od 0,25 do 0,30 hod., tedy za 5 min. I zde je možno odkázat na to, že již jednou městští strážníci nehovořili pravdu. Byl to svědek K., který jeho obhajobu plně potvrdil, tuto jeho výpověď odmítl žalovaný, aniž byla dále prověřována, např. navrženou svědkyní Kaňkovou, která též nebyla vyslechnuta s odkazem na to, jak bude pravděpodobně vypovídat, což je ale nepřijatelná argumentace. Dále vedle různých invektiv a historizujícího odkazu poukazuje žalobce dále na to, že nebyli přes jeho návrh vyslechnuti svědkové Boris P.I a S.H. a H. opět s nepřijatelným odkazem na to, že jsou to svědkové jím ovlivnění. Obecně řečeno, jím navrženými svědky se zásadně žalovaný nezabýval a měl k jejich tvrzení postoj odmítavý, či je vůbec nevyslechl. Strážníci městské policie neměli, a to je zjištěno, ve vozidle měřící radar, a proto nebyli schopni určit, že došlo k přestupku, a tudíž nejsou oprávněni stavět vozidlo, ani kdyby jeho rychlostí 200 km/hod. Navíc strážník B. řídil služební vozidlo v obci rychlostí až 90 km/hod., čímž porušil zákon. Navíc jej strážníci drželi venku před restaurací jen v košili ve velmi chladném počasí. Úvahy strážníků o rychlé jízdě, o které se ale opírá žalovaný, neobstojí, protože není důkazu, že by jedoucí vozidlo jakkoli ohrožovalo, nehledě na to, že předmětem rozhodování v přestupkovém řízení byl skutek jiný. I svědkyně D., která též nebyla přes jeho návrh předvolána, by potvrdila do kolika byl v baru a kdy odešel, tedy zásadní skutečnosti. Není také pravdou, že se žalobce snažil o obstrukce s cílem dosáhnout prekluze. Úkonům se nikterak nevyhýbal a nezdržoval řízení, od vydání napadeného rozhodnutí zbývaly ještě asi 2 měsíce z roční lhůty, takže i žalovaný měl dost času navržené důkazy provést.

Žalovaný krajský úřad ve svém vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu zamítnout, a to z následujících důvodů. Časovou osu zjistil správní orgán z vyjádření policie. Odkaz na ustanovení z.č. 361/2000 Sb. je legitimní. Hlídka městské policie měla žalobce stále v zorném poli, viděla žalobce, jak z auta vystoupil s tím, že nikdo jiný tam nebyl. I zákrok městské policie v dané věci, kdy se vozidlo mělo pohybovat zvýšenou rychlostí, byl zákonný. Proto v dalším i odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v níže rozvedeném rozsahu napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícímu závěru.

Jak z výroku napadeného rozhodnutí tak i z výroku rozhodnutí městského úřadu ze 6.12.2010 vyplývá, že žalobce byl uznán vinným skutky, kterých se měl dopustit dne 20.3. 2010 kolem 00,30 hod. v Jablonci n/N tím, že a) řídil po pozemní komunikaci svůj automobil, ačkoli předtím pil alkohol za stavu, že jím byl při jízdě ovlivněn a b) odmítl se na výzvu strážníka městské policie a následně policisty policie ČR podrobit vyšetření ke zkoušce na alkohol. Tím měl spáchat dva přestupky proti plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, a to (ad a) přestupek podle § 22 odst. 1, písm. b) PřZ a (ad b) podle § 22 odst. 1, písm. d) PřZ. Podrobněji je jednání žalobce rozvedeno ve výrocích obou rozhodnutí a je proto nadbytečné oba jejich výroky doslova opakovat.

Žalobce v podané žalobě (obdobně jako ve svém odvolání z 16.12.2010) namítá řadu pochybení i ohledně právní kvalifikace skutku od počátku řízení i v jeho průběhu, vč. odkazů na některá ustanovení z.č.361/2000 Sb., avšak tyto námitky nejsou právně relevantní i z pohledu následujících závěrů soudu.

Soud může věcně přezkoumat jen taková rozhodnutí, která jsou postavena na důkazech opatřených v souladu s příslušnými procesními ustanoveními.

V dané věci není pochyb o tom, že skutek, ve kterém je spatřován přestupek podle § 22 odst. 1, písm. d) PřZ (nyní s účinností od 1.8.2011 podle § 225c/ z.č. 361/2000 Sb.), byl objektivně důkazně zjištěn a také skutkové a právní závěry o tom, že se A. R. odmítl podrobit zkoušce z důvodů právně bezvýznamných (což bylo prokázáno, a to i tvrzením samotného A. R. dne 20.3.2010, že vyšetření nebylo spojeno s nebezpečením pro jeho zdraví). Svědecky je spolehlivě ověřeno, že odmítnutí zkoušky před strážníky či policisty odůvodnil žalobce tím, že auto neřídil a není proto důvod ke zkoušce, v nemocnici pak strachem žalobce z odběru krve. Žalobcovy námitky proti formulacím ale nikoli proti skutkovým zjištěním, uplatněné žalobou, jsou irrelevantní. Lze proto ohledně tohoto přestupku i odkázat na napadené rozhodnutí, neboť o tomto skutku bylo řádně zahájeno řízení (opatřením z 24.3.2010) a bylo o něm vedeno i řádné dokazování vč. zachování souvisejících procesních náležitostí.

Soud ale musel celé napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení, neboť o obou přestupcích bylo rozhodnuto jedním rozhodnutím a výrok je nedělitelný, a to z následujícího důvodu.

Je vždy nutné věnovat pozornost tomu, pro jaký skutek je řízení vedeno. Nelze totiž zaměňovat skutek (jednání, čin) s právním posouzením vytýkaného jednání. Jedná se stručně řečeno o dvě zcela odlišné právní kategorie se specifickými procesními důsledky. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že pojem „přestupek“ (jiný správní delikt či trestný čin) je jen formální označení deliktu, popsání a pojmenování ve zvláštní části příslušného zákona, ve kterém je uvedeno i jeho formální (především) číselné zákonné označení. Pojem „skutek“ (jednání, čin) je pojmem materiálně odlišným od pojmu (např.) přestupek, jak soud dále rozvádí.

Za prvé je nutno ozřejmit, co je vůbec předmětem přestupkového řízení. Zda je to (jen) právní kvalifikace podle zvláštní části přestupkového či jiného zákona, či zda předmětem řízení je **skutek**. Ač přestupkový zákon (§ 2 odst. 1) užívá pojem „zaviněné jednání“, ale i

pojem „skutek“ (např. § 76), správní řád pojem „předmět řízení“ (§ 46 a 68), či trestní zákoník (§ 13) pojem „protiprávní čin“, lze nesporně najít shodu v tom, že zákonodárce ve všech těchto případech má na mysli **jednání jako projev svobodné vůle člověka**. Takové jednání lze souhrnně označit jako **skutek** a soud nadále bude tohoto pojmu užívat. Skutek je proto jednání člověka, sledující konkrétní následek, přičemž kauzální průběh mezi jednáním a následkem nesmí být přerušen, aby se jednalo o skutek protiprávní. Proto (např.) z pohledu sledovaných následků lze skutky klasifikovat na a) jednočinné, kdy jedním jednáním je porušeno více ustanovení zvláštní části příslušného zákona a b) vícečinné, kdy každý skutek je kvalifikován jako samostatný delikt (přestupek, trestný čin). To jen ve stručnosti pro potřeby tohoto řízení. Z uvedeného proto vyplývá následující, a to s přihlédnutím k dané právní věci.

Pokud by soud vycházel pouze z napadeného rozhodnutí (a z rozhodnutí z 6.12.2010), pak se zcela zřetelně jedná o **dva skutky**, kterých se měl žalobce dne 20.3.2010 dopustit. Měřeno podle průběhu jeho jednání, směřující ke konkrétnímu cíli, **prvním** skutkem je řízení automobilu poté, co měl žalobce pít alkohol a **druhým** skutkem, s cílem a následkem zcela odlišným, je odmítavý postoj žalobce ke zkoušce na alkohol. Právní nauka o skutku, jeho totožnosti aj, je rozvedena zejména v komentářích k ust. § 13 trestního zákoníku aj, ale i u řady ustanovení tr. řádu (např. § 89, 160, 177, 225 aj.), nelze opomenout obdobná komentovaná vydání správního řádu a řadu teoretických prací. Bylo by ale nad rámec tohoto řízení, pokud by je soud měl vyjmenovávat a podrobně se jimi zabývat.

Jak vyplývá z opatření o zahájení řízení ze dne 24.3.2010, jsou zde sice uvedena obě ustanovení zvláštní části přestupkového zákona (§ 22 odst. 1, písm. b a § 22 odst. 1, písm. d), avšak skutky, kterých se měl dopustit obviněný z přestupku, jsou popsány takto: „*Je důvodné podezření, že jste dne 20.3.2010 v 01,31 hod. v obci Jablonec nad Nisou v ul. 5. května, Pražská, Sadová, řídil motorové vozidlo Peugeot, registrační značky xx, při silniční kontrole hlídky Městské policie Jablonec n.N. a Policie ČR, jste po řádném poučení odmítl dechovou zkoušku, odmítl jste i lékařské ošetření ke zjištění skutečné hladiny alkoholu. Dálší jízda vám byla zakázána.*“. Soud nemá pochybnost o tom, že skutek, kvalifikovaný jako přestupek podle § 22 odst. 1, písm. d) PřZ byl dostatečně popsán tak, že vylučuje jeho záměnu se skutkem jiným a tento postup je zcela v souladu s ust. § 46 odst. 1) SŘ (i s přihlédnutím k § 67 PřZ), neboť v opatření je předmět řízení řádně a konkrétně popsán. Soud ale nemůže pokládat pouhé sdělení: „řídil motorové vozidlo“ za popis předmětu řízení, ve kterém mělo hrát zásadní roli pití alkoholu bezprostředně před jízdou. Samo řízení vozidla totiž není nezákonné povahy, takové označení skutku je zcela obecné bez specifik (odlišujících skutek od jiných), která jediná podmiňují posuzování skutku podle příslušné skutkové podstaty zvláštní části zákona. Označení předmětu řízení totiž musí současně obsahovat další právní skutečnosti (byť i ve stručnosti), které charakterizují nezaměnitelně skutek, ve kterém je přestupek (zde podle § 22 odst. 1, písm. b) spatřován. Takové sdělení v zahájení řízení ale chybí. Nejedná se přitom o pouhou akademickou úvahu, ale o nezbytnost, mající praktický a právně významný vliv nejen na rozsah dokazování a relevanci důkazů obecně (vč. relevance obhajoby), ale i na rozhodnutí o meritů věci, protože správní orgán může rozhodnout pouze o skutku, pro který bylo řízení zahájeno. To vyplývá mj. i z ust. § 68 odst. 2, věta první) SŘ., které je plně v relaci s ust. § 46 odst. 1, věta poslední) SŘ, podle kterého je povinnou součástí opatření o zahájení řízení i označení „předmětu řízení“. Soud zjistil z obsahu správního spisu, že v celém průběhu řízení **nebylo** obvinění rozšířeno i pro tento skutek (řízení v opilosti), byť např. dne 14.5.2010 bylo „rozšířeno“ obvinění částečně i pro již stíhaný skutek a dále za to, že u sebe neměl doklady, což bylo nově kvalifikován

(jako přestupek podle § 22 odst.1,písm.1). Soudu není dostatečně jasný důvod tohoto postupu, avšak pro nynější posouzení věci soudem není tento úkon správního orgánu podstatný. Ani poté, co bylo prvé rozhodnutí městského úřadu zrušeno, obvinění rozšířeno nebylo. Přesto ke skutku, pro který ale nebylo řízení zahájeno (řízení po předchozím pití alkoholu - § 22 odst. 1, písm. b) , bylo vedeno dokazování a byl předmětem rozhodnutí o meritu věci, což je zásadní vadou řízení.

Má-li soud shrnout doposud řečené, tak musí zdůraznit následující: 1) v zahájení řízení o přestupku podle § 46 SŘ s přihlédnutím k § 51 a 67 PřZ musí být byť třeba stručněji popsán skutek (předmět řízení) tak, aby z něho mohlo být patrné, v jakém konkrétním jednání pachatele je daný přestupek spatřován, 2) přestupkové řízení (dokazování) může být vedeno pouze pro tento skutek, a pokud v průběhu řízení vyplyne podezření, že byl spáchán ještě jiný samostatný skutek, pak musí být obvinění rozšířeno (pokud by se ale jednalo o jednočinný souběh, pak postačí jen sdělení o změně kvalifikace), 3) správní orgán může rozhodnout jen o skutku (předmětu řízení), pro který bylo řízení zahájeno. Pokud soud hovoří o rozšíření obvinění pro jiný skutek, pak má na mysli i to, že tak v podstatě nelze učinit (např.) v druhém stupni až v řízení o odvolání, protože musí být zachována dvouinstančnost řízení a k novému skutku musí být provedeného řádné dokazování vč. respektování obhajovacích práv obviněného z přestupku.

Soud se pro zjištěnou vadu řízení nemohl zabývat skutkem, posuzovaným v napadeném rozhodnutí jako přestupek podle § 22 odst. 1, písm. b) PřZ, tudíž nemohl přezkoumat ani správnost skutkových závěrů učiněných žalovaným a správním orgánem I. stupně. Přezkoumával by totiž hodnocení důkazů provedených ke skutku, pro který nebylo zahájeno řízení. Protože bylo nezbytné zrušit napadené rozhodnutí jako celek pro uvedenou vadu, nebude se soud vyjadřovat k jiným dílčím žalobním námitkám.

Jak z uvedeného vyplynulo, zjištěná vada řízení je natolik vážná, že měla zcela reálně vliv na rozhodnutí o meritu věci. Proto soud postupem podle § 76 odst. 1, písm. c) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil, přičemž již nepokládal za nutné rušit i rozhodnutí ze dne 6.12.2010 učiněné v prvním stupni, o něm rozhodne žalovaný v řízení podle § 90 SŘ. Podle § 78 odst. 5) s.ř.s. je správní orgán vázán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu náhrada nákladů řízení přísluší podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Soud přiznal žalobci náhradu v celkové výši 7.760,-Kč. Jedná se o dva úkony právní pomoci po 2.100,-Kč podle § 9 a 10 vyhl. č. 177/1996 Sb.(převzetí zastoupení a podání žaloby) a o dvě náhrady hotových výdajů podle § 13 téže vyhlášky po 300,-Kč, to vše povýšeno o 20% DPH, jak zástupce žalobce doložil. K tomu soud připočetl i částku 2.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. května 2012

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
samosoudce